

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2025 június 1.

XXIII. évfolyam 22. szám

Húsvét 7.vasárnap

„Tapsoljatok, nemzetek, mindnyájan, ujjongjatok Istennek dicsérő szóval.”

Május 31. szombat

Alapítványi mise

18:00 – +Irma, Anna és családtagok

Június 1. vasárnap

08:00 – Zoltán gyógyulásáért

10:00 – +László és Ferenc

19:00 – Élő Zsófia

A szentmise olvasmányai:

ApCsel 1,1-11, Zsolt 46

Ef 1,17-23, Lk 24,46-53

Június 2. hétfő

Szent Marcellínusz és Szent Péter vértanúk

06:30 –

Június 3. kedd

Ugandai vértanúk

06:30 – Rózsafüzér Társulat élő és +tagjai

Június 4. szerda

06:30 – Krén és Tóth család élő és +tagjai

Június 5. csütörtök

Szent Bonifác püspök és vértanú

06:30 –

18:00 – 18:45 – szentségimádás a templomban

Június 6. péntek

Szent Norbert püspök

18:00 – 18:45: gyóntatás

19:00 –

Június 7. szombat

Pünkösdi vigíliája

19:00 – +József és élő és +családtagok

Június 8. vasárnap

PÜNKÖSD

08:00 – Élő Szabolcs

10:00 –

19:00 – Élő Emília

Június 9. hétfő

Pünkösdhétfő

Boldogságos Szűz Mária az Egyház Anyja

10:00 – +László

Ezen a napon irodai

fogadóóra NEM lesz!

BODAJK

Egyházmegyei imnap a hivatásokért Bodajkon!

A program 10 órakor kezdődik szentmisével.

Szent Mónika Ima

A Szent Mónika Imaközösség ismét találkozik június 1-én vasárnap, a 10 órás szentmisén.

A hívek könyörgéséhez a következő kéréssel csatlakozunk: "SZENTLÉLEK ÚRISTEN ERŐSÍTS MINKET, HOGY ÉLETÜNK MINDEN NEHÉZSÉGE KÖZEPETTE SE SZÜNJÜNK MEG GYERMEKEINK HITÉÉRT IMÁDKOZNI."

A szentmise után összegyűlünk egy rövid imára.

Közösségünk egyházközségünk minden gyermekének üdvösségéért imádkozik.

Leó pápa katekézise: Jézus gondoskodása rólunk tesz képessé minket a könyörületre

A verőfényes Szent Péter téren, több tízezer zárandok előtt tartott

második katekézisében XIV. Leó pápa tovább folytatva a reménységről szóló bibliai példázatok értelmezését, ezúttal az irgalmas szamaritánus történetét elemezte: Szükség van a látásmódunk kibővítésére, hogy emberségünk erejében és az Úr segítségének tapasztalása nyomán készek legyünk bárki embertársunk könyörületes szolgálatára.

Folytassuk tovább elmélkedéseinket az evangélium néhány példabeszédéről, amelyek lehetőséget adnak arra, hogy megváltoztassuk a távlatainkat és megnyíljunk a reménység előtt. A remény hiánya néha abból fakad, hogy egy bizonyos merev és zárt látásmódhoz ragaszkodunk, a példázatok pedig abban segítenek, hogy más szemszögből nézzük a dolgokat – kezdte beszédét Leó pápa.

Jézus segít a szemléletmódunk megváltoztatásában

Ma egy tapasztalt, nagy tudású emberről, egy törvénytudóról szeretnék szólni nektek, akinek azonban változtatnia kell a szemléletén, mert önmagára koncentrált, és nem vesz észre másokat (vö. Lk 10,25-37). Sőt, arról faggatja Jézust, hogy az ember miként „öröklí meg” az örök életet. A törvénytudó itt olyan kifejezést használ, amely ezt az örökséget egyértelmű jogként értelmezi. Ám kérdése mögött talán éppen a figyelem iránti igény rejlik: az egyetlen szó ugyanis, amiről megkérdezi Jézust, a

„felebarát” kifejezés, amely szó szerint azt jelenti, hogy a „közelim”, aki közel van hozzám. Ezért mondja el neki Jézus ezt a példázatot, amely egy folyamat a kérdés átalakításához, s ami a „Ki szeret engem?” kérdéstől halad a „Ki szeretett engem?” kérdésig. Az első egy korai, éretlen kérdés, a második a felnőtt ember kérdése, aki megértette élete értelmét. Az első kérdés az, amit akkor mondunk, amikor a sarokba állítanak és várakozunk, a második kérdés pedig már az, ami tovább visz az utunkon.

Jézus példabeszédének helyszíne valójában egy út, egy nehéz és nehezen járható út, akárcsak az élet. Ez az az út, amelyen a példabeszéd „embere” lemegy Jeruzsálemből, a hegyi városból Jerikóba, és a tengerszint alatt fekvő városba tart. Ez a kép már előre vetíti, hogy mi is történhet ezen az úton. Meg is történik, hogy azt az embert megtámadják, ütlegelik, kirabolják és félholtan otthagyják. Erre a tapasztalatra akkor teszünk szert, amikor bizonyos helyzetek, emberek, köztük néha még azok is, akikben pedig megbíztunk, mindent elvesznek tőlünk, és otthagynak az út közepén – intett Leó pápa.

Mielőtt hívők lennénk, hivatásunk arra szólít, hogy emberek legyünk

Az élet azonban találkozásokból áll, és ezekben a találkozásokban derül ki, hogy kik is vagyunk valójában. Másvalaki előtt találjuk magunkat, akinek törékenysége és gyengesége láttán dönthetünk arról, hogy mit is tegyünk: gondjainkba vegyük őt, vagy pedig tegyünk úgy, mintha mi sem történt volna. Egy pap és egy levita ereszkedik le ugyanazon az úton. Ők a jeruzsálemi Templomban szolgálnak, ahol egy szakrális térben laknak. Mégis, a kultikus tisztelet gyakorlása nem tesz automatikusan könyörületessé. Ugyanis a könyörületesség, még mielőtt vallási kérdés lenne, az emberiesség kérdése! Mielőtt hívők lennénk, hivatásunk arra szólít, hogy emberek legyünk.

Elképzelhetjük, hogy az a pap és a levita, miután hosszabb időt töltöttek Jeruzsálemben, most sietnek haza. Éppen ez a sietség az, amely annyira jelen van az életünkben, akadályozza meg gyakorta, hogy együttérzők, könyörületesek legyünk. Akik úgy gondolják, hogy a saját úticéljuknak elsőbbségük van, ők nem hajlandók megállni a másikért.

De íme, érkezik valaki, aki ténylegesen megáll: ő egy szamaritánus, aki tehát egy megvetett néphez tartozik (vö. 2Kir 17). Esetében a szöveg nem pontosítja az útirányát, csak annyit mond róla, hogy úton volt. A vallásosság kérdése itt nem játszik szerepet. Ez a szamaritánus egyszerűen csak azért áll meg, mert egy ember áll egy olyan másik ember előtt, akinek segítségre van szüksége.

Az együttérzés konkrét gesztusokkal fejeződik ki

Az együttérzés konkrét gesztusokkal fejeződik ki. Lukács evangélista kitér a szamaritánus cselekedeteire, akit mi „jónak” nevezünk, de aki a szövegben egyszerűen csak egy ember: a szamaritánus közel lép hozzá, hiszen ha segíteni akarsz valakin, nem gondolhatod, hogy távolságtartó légy, közbe kell avatkoznod, be kell mocskolnod, talán be is kell szennyezned magad. Ő bekötözi a sebeit, miután olajjal és borral megtisztította azokat; felsegíti a lovára, vagyis átveszi a felelősséget, mert akkor segítesz igazán, ha hajlandó vagy átérezni a másik ember fájdalmának súlyát. Aztán elviszi egy szállásra, ahol pénzt költ, „két dénárt”, nagyjából két napi munka bérét és vállalja, hogy ha visszatér, még újra fizet, mert hiszen az a „másik”, a felebarát nem egy továbbítandó csomag, hanem olyan valaki, akiről gondoskodni kell – szögezte le Leó pápa.

Kérjük Krisztus Szívétől a kegyelmet, hogy egyre inkább olyanok legyünk, mint ő!

Kedves testvéreim, mikor leszünk mi is képesek megállni az utunkon és mikor leszünk könyörületesek? Mikor fogjuk felismerni, hogy az a sebesült ember az úton mindnyájunkat képviseli? És akkor mindazoknak az alkalmaknak az emléke, amikor Jézus megállt mellettünk, hogy gondoskodjon rólunk, képessé tesz bennünket az együttérzésre. Imádkozunk tehát, hogy növekedjünk emberségben, hogy kapcsolataink igazabbak és gazdagabbak legyenek az együttérzésben! Kérjük Krisztus Szívétől a kegyelmet, hogy egyre inkább olyanok legyünk, mint ő! – zárta második szerdai katekézisének Leó pápa.

P. Vértessaljai László SJ – Vatikán